

www.victoritudu.home.ro
victoritudu@yahoo.com

Volumul V

**CEA CARE
AȘ
FI**

VICTORIȚA DUȚU

>>>>>>>>>>>>>>>>>

E ca și cum eu

M-aș despărți pe din două,
Ca și cum un fulger
Ar pătrunde în stâncă,
Stânca s-ar crăpa
Și ar fi cu un vârf
Tâșnit spre cerul întunecat,
Iar cealaltă jumătate
Dărâmată în bolovani în jos
La vale, în ape.
O jumătate care țâșnește în întuneric,
Dar în sus, în formele pietrei
Și o jumătate rostogolită
În bolovani,
În marginea drumurilor,
Bătute de oameni.

>>>>>>>>>>

Cuvintele mele
Țipă în mine,
Asemeni unui pian
Ce l-am călcat căzând ,
De frica unui vis.

<<<<<<

Eu
Viața....
Eu plutem și
El mă ținea

De mână
Deasupra
Haosului !!

<<<<<

Mergea plutind
Pe o curbă,
Plutea în genunchi,
Mâinile îi erau linii
Infinite,
Ce ajungeau
La ochiul lui
Dumnezeu.

>>>>>>>>

Privirile sunt doar un
Foc aparent,
Ce-l văd asemeni
Unei iluzii.
Cuvânt țipător,
Ce e
Sunetul gol
Al pustiului

>>>>>>>>

Focul cum arde aud,
Aud bătăile flăcărilor,

Trosnetul jarului încins,
Luminile ard ,
Eu ascult sunetul...
Focul arde în sobă
Afară ninge liniștit.

<<<<<<<<<<<<<<<<

Nu știu ce m-a făcut astăzi
Să mă asemăn cu un copac violet,
Înflorit cu flori verzi albastre
Și parcă prin fiecare frunză
Vântul îmi șoptea
Cuvântul,
Ce nu-i puteam rosti
Înțelesul.

>>>>>>>>>>>>

Cuvintele sunt
Doar o scara
Prin care noi pășim
Asemeni privirilor
Ce ating depărtarea
Cu-n gest.

>>>>>>>>>>>>>>>>

O jumătate din mine n-ar mai trăi

Să îmi arăți sensul ,
Sensul cuvintelor
Înțelesul de nepătruns
În care eu sunt
Și în care fug,
Fug mereu cu brațele deschise .

>>>>>>>>>>

Copilul din mine
Nu mai cade,
Împiedicându-se
De lucrurile lumii,
Copilul din mine
E atât de liber!!!!!!!!!!

<<<<<<<<<<<<

Se primeneau pământurile cu foc
Ardea lava roșie
Și totul era
Lumină de flăcări !

>>>>>>>>>>

Unde era El
Când timpul meu murea.
Îl auzeam că-mi strigă
În spațiile mele haotice
Ce răsunau...
De ce-ți este frică ?

De ce nu ai încredere în Mine ?
De ce te îndoiești ?
De ce ești lașă ?

>>>>>>>>>

Simțeam că sufletul meu murea
De atâta căldură,
De atâta lumină
Ce mă mistuia,
Îmi strivea privirea , inima !
Leșinasem,
Crezusem c-am murit
Și în timp ce pământul
Deveni vulcan ce mistuie fumul și aburul
Eu plutem și
El mă ținea de mână
Deasupra haosului !!

>>>>>>>>>

Murisem
Sau înviasem?
Ceva răsuna în mine,
Din hău auzeam...
„De ce nu ai încredere în Mine?
De ce te îndoiești ?”

>>>>>>>>>>>>>

O jumătate de flacără

Ardea în jos peste flori.
Crengile se scurgeau în flăcări
Pe pământul arzând.
Ardea pământul mereu,
Vulcanic ardeau stelele ,
Visele...visele...
Cealaltă jumătate de flacăra zbura .
Aripi creșteau prin locurile
Unde ea ardea pământul
Aripi creșteau cu fața spre lună
Aripi creșteau
Pe acolo pe unde zbura
Și-n nebunia ei mare se izbi
De cealaltă jumătate a ei.
Luă foc tot pământul
Și-n această ardere de jertfă
Flacăra deveni rotundă.

>>>>>>>>>>>>>>

Fața îngerului se înnegrise
Când aerul lumii se îndrepta în sus .
Copacii își plecau frunzele spre cer
Iar visul doinea pretutindeni.
Trei rânduri de gheață sparse lumina ,
Una galbenă, una albastră și ultima
Cea mai aproape de lume,
Neagră , în colțuri gri,
Pătate cu sânge verde,
Al florilor moarte .

>>>>>>>>>>>>>>>>

Este un rând
Ce trebuie spart de lumină
Îi trebuie un sunet...
Uneori se aude ceva
La poarta inimii.

>>>>>>>>>>>>>>>>

Zbor
Aripi
Aripi de înger
Foc...foc...foc...
Ardeau ochii
Ochii mei deveniră albaștri.
Cer ...cer...cer...

<<<<<<<<<<<<<<<<<

Luci steaua,
Luci lumina,
Luci lumina în ochi
Și am văzut ochiul.
Ochii...
Ceva în mine chemă tainic
Chemă tainic în mine El.

>>>>>>>>>>>>>>>>

Tu , care ești o umbră roșie

Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări,
Dăruiește-mi cheia iubirii Tale,
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.

>>>>>>>>>>>>>>>>

De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților ?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud pașii
Ce se desprind din nori?

>>>>>>>>>>>>>>>>

Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Și găsește-mă Tu,
Găsește-mă Tu,
În uitare.

>>>>>>>>>>>>>>>>

Mâinile mele au luat foc
Și mă dor
Mă doare gândul meu

Și cuvântul
Nu se poate naște în mine.

>>>>>>>>>>

În mine durerea ară
Cu un plug în brazda sufletului,
Sămănând sămânța iubirii
Și cât mă doare ,
Cum se desface fiecare brazdă
De carne din mine și cum îmi curg
Lacrimile mele de sânge alb,
Primind cuvântul nemuritor
Al iubirii Tale.

>>>>>>>>>>

Cât de mare imi este uitarea
Până când cuvântul Tău
Devine floare nemuritoare în mine.
Până când sămânța
Ta va încolți în mine ?
Până când, până când plugul acestei vieți
Va săpa în mine cuvintele Tale
nemuritoare,
Până când sângele meu alb
Va curge în pâraiele
Din care florile mele se vor hrăni
Și vor crește și vor înflori.

>>>>>>>>>>

“Iubirea e o taină”
Și El m-a întrebat din nou
“Pe cine iubești ?”
Și iarăși I-am răspuns “nu știu”
A tăcut... a tăcut...a tăcut...
S-a lăsat noaptea
Și El m-a întrebat din nou
“Pe cine iubești ?”
Am tăcut,
>>>>>>>>

Totul tace.
Am tăcut și auzeam clipocitul
De rouă al soarelui...
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
Cu mâinile spre stele.
Dumnezeeeuleeeee!!!!
<<<<<<<<

Încearcă să scrii
Și să te-auzi scriind,
Încearcă să mergi
Și să te-auzi mergând,
Încearcă să vezi
Și să-ți auzi privirea,
Încearcă să plângi
Și să-ți strivești lacrima,
Încearcă să vrei,

E crucea de ghiată ce
Captează lumina.
Din vis.

<<<<<<<<<<

Sară de fum
Și cântec de astre,
Simfonie de toacă
Și înălțare de vis.

>>>>>>>>>

Ce sublimă-i tăcerea
Și ce'nalt e colindul,
Ce sensibil e glasul ,
Ce adâncă e noaptea .
Totul în toate
E un abur al slujbei
Emanată din
Universalitatea
Lui Dumnezeu.

<<<<<<<<<<<<

Cuvintele...
Cuvintele nu-mi mai ajung
Mă opresc să rostesc un cuvânt
Și inima-mi bate tăcând
Iar cugetul se oprește

Ochiul îmi vede ceva
Dar nu poate să-mi spună
Doar privește și tace.

<<<<<<<<<<<<

Și eu tac uitând să vorbesc
Cuvinte neînțelese.

<<<<<<<<<<<<

Depărtarea,
Depărtarea este în mine
Ca un semn și un glas împreună
Depărtarea este în mine
Foarte aproape,
Parcă aș cuprinde cu mâna zările
Și le-aș mângâia

>>>>>>>>

Aș mângâia zările
Așa cum mi-aș muia degetul
Arătător într-un strop de apă curgând
Și tâșnind în inima pământului,
Depărtarea este undeva
În zările inimii
Și focul din mine l-a cuprins
Într-o privire rotundă.

